

Ana Galán

mondragó

CRIS DE DRAC

DRACS de VENT

Il·lustracions de
Javier Delgado

Estrella Polar

Ana Galán

mondragó

CRIES DE DRAC

DRACS de VENT

Il·lustracions de Javier Delgado

Estrella Polar

© del text: Ana Galán, 2018
© de les il·lustracions d'interior i de coberta: Javier Delgado Martínez, 2018
© de la traducció: Ricard Bonmatí, 2018
© de les característiques d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
Primera edició: octubre del 2018
ISBN: 978-84-9137-637-8
Dipòsit legal: B. 20.217-2018
Imprès a Espanya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a **paper ecològic**.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

EXPEDICIÓ DE TORNADA A SAMARADÓ

Un grup de vint nois vestits amb robes esparracades avançava pel camí polsegós en direcció al poble de Samaradó. Per l'aire, els escortaven sis dracs magnífics: el negre de l'alcalde Carmona, el bicèfal de l'Anton, el dragonaire, els dels dos homes que l'acompanyaven i els dracs joves dels inseparables amics Maig i Arc.

Feia dos interminables dies que els viatgers havien iniciat el camí, durant el qual només s'havien permès uns breus

descansos per menjar i passar la nit. Per terra, anava a peu en Calet, encapçalant el grup i duent les regnes del seu fidel company, el Mondragó. El mondramòbil, lligat a la gropa del drac, anava carregat amb les provisions que els quedaven de l'expedició que havien fet a les muntanyes Glacials. Entre un munt de mantes, descansava la cria de drac de gel que havien recuperat en la darre-ra aventura. El blanc animaló observava amb els seus enormes ulls blaus tot el

que passava al seu voltant. Era un drac multimembrat i remenava les seves dues llargues cues, que acabaven en forma de ploma blava.

En Refonoll, un xicot de cabells foscos i embullats, caminava al costat d'en Calet i vigilava la cria per assegurar-se que estigués bé i no baixés del carro.

Malgrat el cansament, tots mantienien la moral molt alta i ningú no es queixava de les dures condicions del camí ni del fred. Se sentien victoriosos. Per fi, la banda de lladres, que no era més que un grup de joves sense llar que havien caigut en mans de les persones equivocades, podria tenir un lloc segur on viure. Un lloc on el menjar no els faltaria i on tots podrien estudiar com feien els altres nois de la seva edat.

Havien quedat enrere els maltractaments i les amenaces dels seus caps: el pervers professor Trabuc i en Murda,

el fill de l'exalcalde Wickenburg, que havia tornat al poble per robar les cries de drac de les dragoneres. Ara, tots dos havien aconseguit fugir i encara tenien en poder seu una cria de drac de vent. Però de moment aquest assumpte hauria d'esperar. Abans havien d'assegurar-se que els exlladres estiguessin en lloc segur i ben atesos.

L'Arc, el més esbojarrat de la colla d'amics, es dedicava a jugar amb el seu drac. Volava a tota marxa fins al començament de la caravana, feia una volta en l'aire i, tot seguit, un vol ras per damunt dels caps de tots fins a arribar als últims de la fila, on hi havia la Migranya, una noia rossa i estilitzada.

—Ànim! —l'encoratjava—. Que ja falta poc!

—Per què no canviem i vas tu a peu i jo dalt del drac? —va protestar la Migranya.

—És que això no es pot fer! —va respondre l’Arc—. Norma número u: has de protegir el teu drac i no deixar que el cavalqui ningú més. Pregunta-ho a l’Anton!

—Era broma —va contestar la noia—. A més, a mi em faria vertigen anar tan alt. No et fa por?

L’Arc es va dreçar a la muntura del drac i es va treure l’elm. Es va apartar el serrell que li tapava els ulls i va respondre intentant fer una veu més fonda de la que tenia:

—Por, a mi? Gens ni mica! —va presumir—. Mira això!

Amb un toc de talons, el Fletxa va sortir disparat cap amunt, va girar cua i va baixar en picat a tot drap fins que, quan estava a punt d’estavellar-se contra el terra, l’Arc va estirar les regnes i el va fer aterrar just a tocar de la noia. I el noi va descavalcar i se li va acostar.

—Què t'ha semblat? —va preguntar.

—Al·lucinant —va contestar la Migranya.

La Maig, que se'ls mirava des de la seva dragona, va posar els ulls en blanc. Només els faltava això: que ara l'Arc, a més de distreure's amb les mosques, també intentés impressionar les noies.

Amb les regnes, la Maig va arriar la Broma i va anar fins on eren en Calet i en Refonoll.

—No us imagineu com d'ocupat està l'Arc —els va dir mentre volava al seu costat—. Com esteu, vosaltres? Aneu bé?

En Calet es va girar enrere i va somriure en veure el seu amic caminant tot tibant al costat de la noia.

—L'Arc el Conqueridor... —va dir fent broma—. Saps què? En Refonoll diu que sap ensinistrar escorpins i altres animals.

—De debò? —va dir la Maig, sorpresa—. I no t’han picat mai?

—Bé, un cop me’n va picar un i vaig estar unes quantes setmanes malalt, però vaig sobreviure. Això sí, ho vaig passar fatal —va contestar el xicot. Tenia una sensibilitat especial amb els animals. Els dracs de gel tardaven molt de temps a confiar en les persones, però en Refonoll s’havia guanyat la confiança de la cria des del començament.

—On ho has après, això? —va preguntar en Calet.

—Ni idea. És com si m’haguessin esborrat la ment: no recordo res de la infància —va reconèixer ell—. Només sé que vaig anar a petar a la banda i que en Murda i en Trabuc ens tractaven a puntades de peu.

En Calet va sentir llàstima pel noi. No es podia ni imaginar com de difícil devia ser per a algú no saber qui era la

seva família ni d'on venia. Li va posar la mà a l'espatlla per animar-lo.

—No permetrem que se us tornin a acostar —li va prometre.

—I tant que no! —va afegir la Maig.

En aquell moment, es va sentir un crit del dragonaire des del cel:

—Samaradó a la vista!

—Au, Mondragó! —va dir en Calet tot estirant les regnes del seu drac—. Aviat tindràs un bon berenar i podràs descansar!

Com si ho hagués entès, el drac es va posar a trotar, amb el mondramòbil al darrere. I, amb els clots del camí, la cria botava damunt de les mantes.

—Compte! —va cridar en Refonoll, i va pujar al carro i va agafar el dragonet en braços per protegir-lo.

L'expedició va accelerar el pas.

Tots tenien moltes ganes d'arribar a la seva nova llar!

